

га слушахъ), подкачи своята войводска рѣчь, съ която искаше да освѣтли вѣстаницитѣ върху работитѣ, които имъ предстояхъ да вършатъ за напредъ. Той ни распрояше, каква е цѣльта на нашето отиване въ Македония и какви могатъ да бѣдѣтъ послѣдствията за единъ вѣстаникъ, въ врѣме на похода и стражени-ята на четата.

Струвамисе, че още ми бърмчѣтъ въ ушитѣ слѣ-дующитѣ думи отъ речѣта на поручикъ Начевъ: „братя, каза той: „Ний всички отиваме да мрѣмъ за свободата на роба въ Македония, която се тъпче отъ дивия азиатецъ. Така щото, който отъ васъ се усѣща слабъ и не се наима отъ всѣсърдце да изпълни тази свѣщенна длъжностъ, нека се откаже, до дѣто не е далъ клетва, тукъ никой не е докаранъ на сила, затова всѣкой е свободенъ и да се откаже отъ четата, нѣ само прѣди клѣтвата. Подиръ клѣтвата, който се откаже ще бѣде клетво прѣстѣпникъ и ще подлежи на наказание». Слѣдъ тия думи на поручикъ Петръ попъ Начевъ, отказахъ се отъ похода на четата само четирма. На свѣршване речѣта си, Начевъ повторно квѣж: «вѣстаници, на който е милъ живота и който се бои отъ смъртъ, да не търгва съ насъ, защото ний отиваме срѣщо куршума и може би всички да бѣдемъ избити!» Слѣдъ тази рѣчь, талантливия ораторъ, безцѣния Китанчевъ, този гонителъ на подлостѣта, лѣжката, златалюбиято и на всичко кално и безчестно, ненамѣри зѣнужно да говори; той бѣше доволенъ отъ рѣчѣта на Начевъ, а пъкъ за насъ и дума не можеше да става за недоволство ..

Подиръ малко формалната клетва отъ четата прѣдъ попа, бѣше вече станала. А истинската клѣтва бѣше далъ всѣкой, още когато е помислилъ и търгвалъ за тази цѣль т—е съ орѣжие да иска свобода на своитѣ заробени братя; и всѣкой прѣстѣпникъ на клѣтвата си, щеше да испита горчивия ударъ отъ страшния съдъ на чистата съвѣсть. Начевъ повѣри знамената на избраните отъ него знаменосци, пригърнахъ се съ Китанчевъ, цѣлунахъ се двамата достойни ръководители, направихъ горѣщо сбогомъ и слѣдъ това Начевъ казѣ: «Напредъ момчета!» и веднага потегли, като квачка прѣдъ своитѣ пилци. Китанчевъ,